SKRINET

ILDMÅNE

LANGBUE DAGEN

AFSNIT 8

BENT BJERRE

LANGBUE BANEN mod nord

Den næste disciplin skal afvikles på Langbuebanen mod nord, hvor vinden altid stod skarpt ind fra vest og får fjerpilene til at danse i luften. Langs siderne står tilskuerne tæt.

Længst væk står de døde mål:

- træskiver formet som fjendens skjolde
- halmdukker med malede ansigter

I landsbyen tæt på banen, står de levende mål,
Trælle bagbundet knælende

Langbuen

Langbuen var ikke bare et våben. Den var første slag i enhver kamp. Den kunne ramme fjenden, før fjenden overhovedet kunne lugte blodet. Den kunne afgøre et slag, før sværdene blev trukket.

Hallums nye langbuer

I Hallum talte man længe om, at krigerhusene måtte finde en måde at sende pilen **hurtigere, længere og mere præcist** end nogen af nabobyerne. Det var Magnus Stenhugger, der først foreslog, at man skulle prøve en ny trætype — **det seje, tætte hjortetaktræ**, som voksede i de fugtige skovstrøg mod Sebber.

Træet havde en naturlig bue i årerne, som om skoven selv allerede havde formet det til våben.

Buen i træet

Når stykkerne blev skåret ud, fulgte man træets egen kurve. Det gav en bue, der ikke knækkede, men **arbejdede med skytten**, som om den havde sin egen vilje. Smedene sagde, at buen "sang", når man spændte den — en dyb, næsten levende vibration.

Den nye streng

Strengen var det mest hemmelige. Tidsel havde fundet en metode til at sno **ulvinder** og fine fibre fra hør, dyppet i kogt birkesaft. Det gav en streng, der var både let og stærk, og som kunne slippe pilen **hurtigere end nogen anden streng i Hallum**. Når krigerne skød, lød det som et kort, skarpt smæld — og pilen var allerede langt ude over marken.

Pilespidserne

Pilesmedene i Hallum udviklede også en ny type spids:

- en **tredelt jernkonstruktion**, hvor midterkernen var hårdt smedet,
- mens de to sideflige var tyndere og skarpe som knive.

Når pilen ramte, skar den sig ikke bare ind — den **åbnede sig en anelse**, så såret blev dybere og mere ødelæggende. Det var en opfindelse, som gjorde de andre landsbyer både imponerede og bekymrede.

Resultatet

Da de nye langbuer blev vist frem på Borgpladsen, stod folk tæt. En af krigerne skød en pil så langt, at den forsvandt ud over bakkerne mod nord. Harald sagde stille: **"Nu vil ingen tvivle på Hallums styrke."**

De bedste bueskytter kunne sende en pil over 200 skridt og stadig ramme en skjoldkant. De kunne skyde i regn, i blæst, i mørke.

Krigerne træder frem

Toke, Janus og Ulf stod side om side. Deres sværdkampe havde vist styrke og mod. Men bueskydningen viste disciplin, ro og dømmekraft.

Nu blev der åbnet for at krigerne fra de tre huse kunne deltage.

Harald havde flyttet sin stol fra Langhuset og fulgte hver bevægelse. Han vidste, at en leder til sejlerhæren skulle kunne ramme fjenden på afstand, før de blev trukket ind i nærkampens kaos.

FRA TRÆFIGURER TIL LEVENDE MÅL

De første skud mod de udskårne træskiver på 200 meters afstand var imponerende. Så skød de mod træfigurerne.

Harald sad på sin stol og rystede på hovedet. For let. For lidt krig.

Han rejste sig, og alle skytter tav.

“Vi skal bruger levende mål.”

Et gisp gik gennem rækkerne. Selv de mest hærdede krigere rettede sig op.

Tre røvere, som var blevet taget til fange ugen før, blev ført frem. De havde reb om anklerne, men de blev fjernet, så de kunne løbe. De skulle gennem en bane med grøfter, skjolde, væltede træstammer og høje siv. Hvis de nåede igennem, fik de livet. Hvis ikke — blev de nyttig viden.

Haralds stemme var rolig, næsten venlig: “Skyd for at ramme. Ikke for at dræbe. Tidsel skal bruge dem bagefter.”

Løbet gennem dødsbanen

Da hornet lød, styrtede de tre trælle afsted.

- Den første zigzaggede som en hare.
- Den anden kastede sig bag skjolde og rullede gennem mudderet.
- Den tredje løb ligeud i panik, som om han kunne løbe fra sin skæbne.

Pileskuddene begyndte.

Nogle pile ramte kød.

Et råb, et fald, en pil i låret. En anden blev ramt i skulderen og snurrede rundt som et såret dyr. Den tredje nåede næsten ud af banen, før en pil satte sig i hans læg og væltede ham.

Tre vindere blev kåret — de skytter, der havde ramt mest præcist og mest kontrolleret.

Tidsels arbejde med de sårede

Tidsel stod klar i Tidselhuset, når de sårede trælle kom ind på bordet.

Hun bøjede sig over den første træl, der stadig trak vejret i korte, hvæsende stød.

“Godt,” sagde hun. “Så kan vi lære noget.”

Hun pegede på såret og talte højt, så både smed Bjørn og buebyggeren kunne høre:

- “Se hvordan pilen har splintret — skaftet er for tørt.”
- “Se hvordan spidsen sidder fast — smeden må ændre hærdningen.”
- “Se hvordan blodet løber — næste gang skal vi bruge en bredere klinge.”

For Harald var det ikke grusomhed. Det var forberedelse til krig.

Smed Bjørns rolle

Efter kampene samlede Smed Bjørn krigerne omkring sig.
Hans hænder var sorte af arbejdet med jern.

Han forklarede krigerne om sin nye måde at varme jernet på — en teknik han havde lært af en rejsende smed fra syd.
Jernet blev stærkere, lettere, og kunne slibes så skarpt, at det kunne skære hår i luften.

Jeg arbejder ved at **smedesvejse** lag af hårdt stål og blødt jern for at opnå en fleksibel og skarp klinge. Pile bliver monteret smedede pilespidser af jern, samt fjer for ar styre flugten.

Aftenens fejring — mjød, kød og historier

Da solen sank bag skovkanten, og trællene enten var døde eller syet sammen, blev Langbuebanen forladt.

I Langhuset ventede:

- store fade med svinekød
- hjortesteg og mjød i spandevis

Krigerne slog sig ned langs bænkene. Nogle pralede. Nogle grinede. Nogle sad tavse og tænkte over dagens oplevelser.

Harald løftede sit horn og sagde kun én sætning:

”I morgen vil jeg møde de dygtige specialister, der arbejder i Landsbyen” som skal belønnes.